

1

สิงโตหิน VS แม่มดหน้าใส

การจราจรในกรุงเทพฯ ค่อนข้างติดขัดเหมือนทุก ๆ วัน โดยเฉพาะย่านธุรกิจที่มีผู้คนสัญจรค่อนข้างมาก หลายครั้งจึงมักเห็นผู้ใช้รถใช้ถนนหงุดหงิด แต่สำหรับชายหนุ่มเลือดผสมไทย-อังกฤษ ในชุดสูทสากลที่นั่งอยู่เบาะหลังพวงมาลัยรถสปอร์ตสีขาวสัญชาติเยอรมัน ใบหน้าของเขากลับดูอารมณ์ดีเป็นพิเศษที่ได้ขับรถมาทำงานในช่วงเช้าวันนี้

“ผมนะหรือครับนี่ ผมจะทำอย่างนั้นทำไม ผมไม่รู้จริงๆ ว่าแม่ชวณแขกมาที่บ้าน ถ้ารู้ผมคงไม่เสียมารยาทกับแขกของแม่หรอก” เป็นคำโกหกที่ชายหนุ่มได้แต่แอบนึกขอโทษมารดาในใจ แต่ดูเหมือนว่าการพยายามหลอกคนที่เลี้ยงเขามานานเกือบสามสิบเจ็ดปีจะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย

“แม่ไม่เชื่อ” ดวงกลมกล่าวโทะผ่านทางโทรศัพท์ “เคนตั้งใจหลบหน้าหนูลัลลัซด์”

มฤเคนทรนี่ไปครู่หนึ่ง หวนนึกถึงเหตุการณ์ก่อนที่เขาจะขับรถออกจากบ้านมาดๆ ตอนนั้นเขากำลังแต่งตัวเตรียมลงไปรับประทานอาหารเข้าตามปกติ แต่จู่ๆ ก็บังเอิญเหลือบมองผ่านหน้าต่างห้องนอนลงไปเห็นรถยนต์คันหนึ่งแล่นเข้ามาในรั้ว

เป็นรถของลัลนา...ลูกสาวรัฐมนตรีสังกัดพรรคการเมืองดัง

ภรรยาของท่านรัฐมนตรีสนิทสนมกับมารดาเขามาก เกือบสองเดือนก่อน ดวงกมลเคยพยายามแนะนำให้เขารู้จักหล่อนในงานเลี้ยงสังสรรค์ แต่แค่คุยกันไม่กี่คำ ทักษณคดีบางอย่างของหญิงสาวก็ทำให้เขาต้องหาทางหลบออกมาจากงานเงียบๆ

“โอเคครับ” มฤเคนทรียอมรับในที่สุด “ผมตั้งใจหลบหน้าคุณลัลลจริง ๆ แต่ผมบอกแม่แล้วว่านี่ครับว่าคนนี่ผมไม่ชอบ”

“ก็คนๆ แม่ก็ไม่เคยเห็นว่าเคนจะชอบ ตอนหนูพูดซ้อนกับบอกว่าเรียบร้อยไป บอมาหนูดาราทรรณรายกับบอกว่าห้าวเกินหญิง แล้วกับหนูลัลลนี่จะบอกแม่ว่ายังไงอีก นี่ถ้าไม่ติดว่าเคนเคยมีแฟนเป็นผู้หญิงสมัยเรียน แม่คงคิดว่าลูกชายของแม่กลายเป็นพวกอนุรักษ์ไม่ป่าเดียวกับกันไปแล้ว” ดวงกมลระบายลมหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน ผิดกับมฤเคนทรียิ้มระรื่น

“ก็อาจเป็นไปได้นะครับ หลายปีมานี้เวลาผมอยู่กับไอ้เสือหัวใจของผมมันกระซุ่มกระซวยแปลกๆ”

“เคน...แม่ไม่ตลกนะ” ผู้เป็นมารดาเอ็ด แม้ลึๆ จะรู้ว่าพยัคฆ์เป็นเพียงญาติสนิทของลูกชายที่ไม่มีทางเป็นอย่างอื่นไปได้ก็ตาม “ไม่รู้ละ วันนี้เลิกงานแล้วเคนต้องไปปรับหนูลัลลที่บ้าน พาหนูลัลลไปกินมื้อค่ำด้วยกัน ไถโทษที่ให้หนูลัลลต้องมาคอยแก้”

เป็นคำสั่งที่ทำให้คนเป็นลูกถึงกับนั่งงั้นไปนาน หากเขาอยากกินข้าวกับลัลนาจริงๆ ตอนนี้เขาคงนั่งอยู่ที่โต๊ะรับประทานอาหารที่บ้าน ไม่ขับรถออกมาให้ติดไฟแดงเล่นๆ ทั้งที่เขารู้วันนี้ไม่มีความจำเป็นต้องรีบเข้าบริษัท

“ผม...นัดลูกค้าไว้แล้วครับ” ชายหนุ่มปิด แนนอนที่เดียวว่าก่อนที่มารดาผู้ปรารถนาดีของเขาจะไล่ดัดจนต้องจำยอมรับปากไปปรับลัลนาช่วงเย็น การตัดบททสนทนาจึงเป็นทางออกที่ดี “ถ้ายังไงแค่นี้ก่อน

นะครับ ผมกำลังขับรถอยู่ คุณไม่ค่อยสะดวกเลย”

ซึ่งกดวงสายเรียบบร้อย หนุ่มเลือดผสมวัยสามสิบหกก็ถอนหายใจฟู นึกเบื่อหน่ายเหลือเกินที่ตลอดหลายปีมานี้มารดาพยายามจับคู่คู่ตัวเข้ากับสาว ๆ บ่อยครั้ง เหตุผลคือท่านอยากเห็นหน้าหลาน แต่สำหรับเขาแล้วการมีทายาทไม่ใช่เรื่องสำคัญพอที่จะทำให้เขาอยากแต่งงาน เพราะถ้าเขาจะมองหาเจ้าสาวสักคนจริงๆ ผู้หญิงคนนั้นต้องเป็นคนที่เขารักด้วย

น่าเสียดาย...เขาจำไม่ได้แล้วว่าอาการตกหลุมรักเป็นอย่างไร เพราะตั้งแต่ผู้หญิงคนแรกและคนเดียวที่เขาเคยตกหลุมรักต้องมาจากโลกนี้ไปเพราะอุบัติเหตุเมื่อเจ็ดปีก่อน เขาก็ไม่เคยตกหลุมรักใครอีก

มฤเคนทรี่ไม่เคยคิดอยากสานสัมพันธ์กับผู้หญิงคนไหนที่มารดาเพียรหามาให้ บางทีคงเพราะนิสัยไม่ชอบถูกควบคุมบงการ ยิ่งพยายามยึดเย็ดมมากเท่าไร เขายิ่งต่อต้าน ผิดกับพยัคฆ์...ญาติหนุ่มจอมเสเพลของเขาที่ชอบคลุกคลีกับสาว ๆ ไม่ซ้ำหน้า และมักแซวเขาว่าหวังเนื้อหวังตัวเกินเหตุ เป็นราชสีห์เนื้อทองบ้างละ สิงโตหินบ้างละ ก็ชื่อจริงของเขาแปลว่าสิงโต...ซึ่งเขายอมรับว่าชีวิตนี้คงไม่มีผู้หญิงคนไหนสามารถกะเทาะเปลือกหินที่ห่อหุ้มหัวใจสิ่งง่าย ๆ เพราะเขาได้ฝังมันลงไป nel หลุมศพอดีตที่ภรรยาแล้ว

พ้นจากสัญญาณไฟแดงช่วงสี่แยกรถติดมาได้ รถสปอร์ตสีขาวก็เลี้ยวเข้าสู่ถนนขนาดเล็กหน้าตึกสูงกว่าหกสิบชั้น ก่อนจะหยุดสนิทหน้าโถงบันไดทางเข้าอาคาร ซึ่งมีป้ายอักษรเหนือประตูกระจกใสกำกับชัดเจนว่า ‘คราวน์ทาวเวอร์’

เวลาเดียวกันนั้น มอเตอริไซค์รับจ้างคันหนึ่งแล่นมาจอดต่อท้ายเพื่อส่งผู้โดยสาร มฤเคนทรี่ไม่ได้สนใจอะไรนัก เนื่องจากตึกแห่งนี้เปิดให้เขาเป็นสำนักงานต่างๆ แต่ละวันมีผู้คนแวะเวียนกันเข้ามาติดต่อธุรกิจไม่ขาด แต่ในฐานะเจ้าของตึกที่มีห้องทำงานส่วนตัวอยู่ชั้นบนสุด

เมื่อเปิดประตูลงจากรถ พนักงานต้อนรับจึงรีบตรงมาทำความเคารพ

“อรุณสวัสดิ์ครับ คุณเคน”

“อรุณสวัสดิ์ครับ” มฤเคนทร์ทักทายตอบอย่างแจ่มใส ก่อนจะส่งกุญแจรถให้อีกฝ่ายนำไปจอดในบริเวณซึ่งถูกจัดเตรียมไว้เป็นพิเศษ

ทันใดนั้น ชายหนุ่มก็เลื้อยไปเห็นหญิงวัยกลางคนที่เพิ่งชำระค่ามอเตอร์ไซค์รับจ้างหมาดๆ เร่งฝีเท้าขึ้นบันไดไปทางประตูอาคาร มือหย่อนกระเป๋าใส่ตุงค์เก็บลงในกระเป๋าถือ ทว่าความรีบกลับทำให้เจ้าตัวไม่ทันระวัง กระเป๋าใส่ตุงค์ร่วงหล่นลงบนพื้นหน้าประตูกระจกใส

ครั้นจะร้องบอกให้รู้ตัว หญิงวัยกลางคนก็เข้าไปในอาคารเรียบร้อยแล้ว...

มฤเคนทร์ตัดสินใจก้าวขึ้นบันไดไปเก็บกระเป๋าใส่ตุงค์บนพื้น แต่ก็ต้องประหลาดใจที่จู่ๆ มีผู้หญิงอีกคนหนึ่งสาวท่ามาเย่อถ้อยลงข้างๆ มือของเขาทาบบนหลังมือหนุ่มนิ่ม ส่งผลให้ต้องหันไปมองเจ้าของมือน้อยๆ นั้นตามสัญชาตญาณ

น่ารัก! เป็นความรู้สึกแรกที่ปรากฏในหัวใจเขา ก่อนจะค่อยๆ รู้สึกได้ว่าหัวใจเต้นแรงเร็วกว่าปกติ

มฤเคนทร์จ้องหล่อนตาไม่กะพริบ ขณะที่หญิงสาวเองก็มองเขาไม่วางตา หล่อนมีใบหน้าเรียวยาวรูปไข่ มีผิวขาวใสอมชมพูทั้งที่ไม่ได้แต่งหน้า จมูกเล็กจิ้มลิ้มนั่นหรือก็รับพอดีกันกับริมฝีปากอím ส่วนดวงตากลมโตสีอัลมอนด์คู่นั้นก็สวยสะกดราวกับตุ๊กตา

หล่อนเป็นลูกครึ่งจีนหรือ

มฤเคนทร์ไม่แน่ใจ แต่ที่แน่ๆ คือหล่อนคงเป็นครึ่งคนครึ่งแม่มด...ถึงได้มีเวทมนตร์สะกดให้เขาตัวชาไปหมดแบบนี้

เป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้น หรืออาจจะเคยเกิดในระยะเวลาไม่นานมาแล้วจนเขาแทบจำไม่ได้ สิ่งหนุ่มลิ้มไปหมดเลยว่าก่อนหน้านี้กำลังจะทำอะไร กระทั่งรับรู้ถึงแรงเขี่ยอนของมือน้อยๆ ได้ฝ่ามือหนา

สติที่หลุดกระเจิงไปก็ค่อยๆ หวนคืนมาอีกครั้ง

มฤคเณทรีรีบยกมือออกจากหลังมือหล่อน

“ขอโทษครับ” เขากล่าวอย่างสุภาพ แม่มน้อยจึงยิ้มตอบเล็กๆ ตามมารยาท พลางก้มลงหยิบกระเป๋าสตางค์ขึ้นถือครอง

“ไม่เป็นไรค่ะ”

อา...เขาอยากซื้อไม้กวาดเสียแล้ว เป็นความรู้สึกถัดมาที่ก่อตัวขึ้นอย่างง่ายดาย กระทั่งสังเกตเห็นว่าแม่มน้อยสวมเครื่องแบบนิสิต ติดเข็มกลัดตรามหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่ง มฤคเณทรีก็นึกกดดันตัวเอง

บ้าฉิบ! หล่อนยังเป็นเด็กนักศึกษาอยู่เลย

ขณะกำลังพยายามขับไล่ความรู้สึกต่ำทรามออกไปให้พ้น ความรู้สึกคุ้นใบหน้าหล่อนก็ค่อยๆ ปรากฏเข้ามาแทนที่

“เรา...เคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่าครับ” สาบานได้ว่าเขารู้สึกคุ้นหน้าจริงๆ ไม่ได้ตั้งใจปล่อยมุกเสี่ยวจิบหญิงแต่อย่างใด แม้แม่มน้อยตรงหน้าจะมีใบหน้าน่ารักสะกดดูตา มีรอยยิ้มหวานสะกดใจ แต่โบราณว่าคบเด็กสร้างบ้านฉันใด กินเด็กก็ไม่ได้เป็นอมตะเสมอไปฉันนั้น

“เอ่อ...” หญิงสาวขมวดคิ้วน้อยๆ มองเขาอย่างพิจารณา ครู่หนึ่งก็สายศิระประภูเสธ “ไม่ค่ะ หนูขอตัวนะคะ”

ให้ตาย! ยิ่งหล่อนแทนตัวเองว่า ‘หนู’ มฤคเณทรียิ่งรู้สึกของตัวเอง ‘แก่’ ทั้งๆ ที่ปกติแล้วเขาไม่เคยคิดว่าตัวเองแก่ และไม่เคยมีใครทำให้เขารู้สึกแก่ขนาดนี้

ว่างบางในชุดนิสิตรีบลุกขึ้นยืน สาวเท้าตรงไปผลักประตูกระจกใสที่อยู่เหนือบันไดกว้าง คนแก่...เฮ้ย! คนผ่านประสบการณ์ชีวิตมามากกว่าลูกมองตามหลัง กระทั่งฉุกคิดได้ว่ากระเป๋าสตางค์ใบนั้นเป็นของผู้หญิงอีกคน ขายาวก็รีบก้าวเร็วๆ ตามไป ก่อนจะต้องชะงักเมื่อ

พบว่าหล่อนไม่ได้คิดฉกฉวย

แม่মন้อยกำลังคืนกระเป๋าสตางค์ให้หญิงวัยกลางคนที่ยื่นต่อคิวอยู่ตรงหน้าลิฟต์

ริมฝีปากหยักลึกขยับยิ้ม ชื่นชมในความน่ารักทั้งภายในและภายนอกของหญิงสาว ซึ่งพอส่งหญิงวัยกลางคนเข้าลิฟต์เรียบร้อย หล่อนก็ก้มลงมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะรีบร้อนตรงไปตามทางเดินทิศตะวันตกภายในอาคาร

เสียดนาที่หนึ่งมฤคเณทร์นี่ก็อยากให้เบหน่าน่ารักนั้นหันกลับมาทางเขาสักหน่อย แต่หล่อนกลับไม่ได้สนใจเขาเลย...ทำเหมือนเขาไม่สำคัญ เป็นอากาศธาตุที่ไม่มีอะไรน่าจดจำ

จู่ๆ ก็ใจหายอย่างประหลาด ก่อนจะเกิดคำถามในใจว่าหล่อนมาทำอะไรที่นี่...

หรือจะเป็นเด็กฝึกงาน...มฤคเณทร์คาดเดาจากเครื่องแบบนิสิตที่หญิงสาวสวม และนั่นคงเป็นเหตุผลที่ทำให้เขาคุ่นหน้าค่าตาเมื่อคู่เขากับหล่อนอาจเคยเดินสวนกันในตึกนี้ แต่ถ้าเคยเจอกันจริงๆ ทำไมเขาถึงนี่ก็ไม่ออก

ช่างเถอะ! หล่อนไม่ได้มีความสำคัญอะไรมากมายเสียหน่อย

ชายร่างสูงในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มก้าวตรงไปยังลิฟต์ พยายามผลักใส่เรื่อง ‘คนไม่สำคัญ’ ออกจากสมอง และเชื่อว่าทันทีที่ประตูลิฟต์ปิดลง ความรู้สึกทั้งหมดที่เคยเกิดขึ้นคงจางหายไปเอง เพราะสำหรับเขาแล้วผู้หญิงคือสิ่งมีชีวิตที่วุ่นวาย แค่เท่าที่มารดาเพียรหามาให้ก็ทำให้ชีวิตเขายุ่งเหยิงเกินพอ

เขาไม่มีทางเอา ‘ความวุ่นวาย’ เข้ามาสู่วิตแค้นๆ

‘ความวุ่นวาย’ ที่มฤคเณทร์แอบตั้งฉายาให้ลับหลัง...บัดนี้
กำลังก้าวอย่างร้อนรนมาตามทางเดินทิศตะวันตกของคราวน์ทาวเวอร์

เรื่อยๆ ก่อนจะเลี้ยวเข้าไปในร้านชาและกาแฟขนาดใหญ่บริเวณหัวมุมทางเดิน ภายในร้านตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์โทนสีขาว ให้อารมณ์แบบวินเทจ ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของ “ไวท์ควาร์น ที่ แอนด์ คอฟฟี่” กว่าเก้าสิบสาขาทั่วประเทศไทย โดยสาขาในชั้นล่างของ ควาร์นทาวเวอร์เป็นสาขาใหญ่ เนื่องจากสำนักงานควาร์นกรุ๊ปตั้งอยู่ชั้นบนสุดของตึกเดียวกัน

“งั้นจะน้องยิ้ม วันนี้เกือบสายนะ” พนักงานสาวอายุสามสิบต้นๆ ที่ยืนชงกาแฟอยู่หลังเคาน์เตอร์บาร์หันมาทัก น้ำทิพย์จึงยกมือไหว้ผู้ใหญ่ว่า

“สวัสดีค่ะพี่แอน พอดีเมื่อคืนยิ้มแปลงงานดึกไปหน่อยก็เลยตื่นสาย เดี่ยวยิ้มไปตอกบัตรก่อนนะค่ะ”

“ไปๆ รีบไปเลยจ๊ะ” อีกฝ่ายโบกมือไล่ น้ำทิพย์จึงเร่งฝีเท้าเข้าไปทางด้านหลังเคาน์เตอร์บาร์ ซึ่งเป็นห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ติดกับห้องทำงานของผู้จัดการสาขา

นิสิตสาวทำงานพิเศษที่นี้มาตั้งแต่ช่วงเรียนมหาวิทยาลัยปีสอง ตอนนี้อำลางจะจบปีสี่เทอมสุดท้าย รู้ดีว่าระบบการทำงานบริษัทสายได้ไม่เกินสามครั้งต่อปี ไม่อย่างนั้นจะต้องถูกหักเงินเดือนสิบเปอร์เซ็นต์โดยไม่มีการผ่อนปรน ซึ่งปีนี้น้ำทิพย์มาตอกบัตรไม่ทันถึงสองครั้งแล้ว ช่วงนี้ยิ่งกรอบๆ อยู่ด้วย...หากต้องถูกหักเงินไปอีกมีหวังกินเกลือแน่นอน

ก้าวมาถึงหน้าโต๊ะเครื่องตอกบัตร น้ำทิพย์ก็ก้มลงเปิดกระเป๋าสะพายข้างใบเก่งเพื่อรื้อค้นบัตรประจำตัวพนักงานออกมาแตะ

บี๊ป! เสียงบันทึกลงเวลาดังขึ้น ก่อนเซ็มนาฬิกาจะซึบออกเวลาเก้าโมงตรงพอดี

รอดตัวแล้วเรา...คนเกือบสายถอนหายใจโล่ง เก็บบัตรประจำตัวลงในกระเป๋า สรวางบางในชุดนิสิตกระโปรงยาวคลุมเข่าหมุนตัวไปยัง

ตุลีส็อกเกอร์ริมผนังฝั่งตรงข้าม แต่ในขณะที่กำลังไขกุญแจตู้ของตัวเอง
อยู่นั้น โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

น้ำทิพย์หยิบอุปกรณ์สื่อสารมาดูภาพบนหน้าจอ ริมฝีปากอึด
ขยับยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นใบหน้าหญิงสาวที่เหมือนกันกับหล่อนราวภาพ
สะท้อนของเงาในกระจก

น้ำริน...น้องสาวฝาแฝดของหล่อน

“ไถ่ยุ่ง ถึงเขียนรายหรือยัง” น้ำทิพย์กดรับสาย อีกมือปลด
กระเป๋าสะพายเก็บใส่ล็อกเกอร์ไปด้วยเพราะไม่อยากให้ใครๆ หาวา
คุยโทรศัพท์ในเวลางาน

เมื่อคืนหล่อนเพิ่งไปส่งน้ำรินที่สถานีรถทัวร์หมาดๆ เนื่องจาก
อีกฝ่ายเพิ่งได้งานเป็นเลขานุการ ผู้จัดการไร่ชาคาเฟ่ขนาดใหญ่ในเชียงราย
ส่วนหล่อนยังเหลือสอบอีกหนึ่งวิชาถึงจะปิดภาคเรียน และงานที่ยื่น
ใบสมัครเอาไว้ยังไม่เรียกตัวเข้าสัมภาษณ์ อย่างไรก็ตามเสียก็คงต้องทำงาน
เป็นพนักงานเสิร์ฟที่ไวกิ้งคราวน์ต่อไปสักพัก

“เค้าถึงบ้านพักแล้ว อีกเดี๋ยวจะออกไปรายงานตัวกับผู้จัดการไร่
พอดีเพิ่งเก็บของเสร็จหมาดๆ ก็เลยโทร. มารายงานตัวเองก่อน เดี่ยว
คนแก่กว่า ‘ตั้งห้านาที’ จะแอบห่วง” ประโยคสุดท้ายที่ปลายสายตั้งใจ
เน้นช่วงเวลาอย่างชัดเจนนั้นทำเอาแฝดคนพี่ซ้ำ

แต่ไหนแต่ไรน้ำรินมักหาว่าหล่อนชอบทำตัวเป็นป่าแก่ๆ ที่ห่วง
น้องจนเกินเหตุเสมอ ทั้งที่ความจริงแล้วก็ลืมตามาดูโลกก่อนกันแค่น้ำ
รินนี่ ซึ่งน้ำทิพย์ก็ยอมรับละว่าจริง...

บางทีคงเพราะพวกหล่อนต้องเสียแม่ไปตั้งแต่ยังเล็ก ส่วนพ่อ...
ไม่เคยเห็นหน้า ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชื่อนามสกุลอะไร ตอนเด็กๆ น้ำรินมัก
งอแงเรื่องพ่อบ่อยๆ น้ำทิพย์ก็เลยโตมาพร้อมกับความรู้สึกว่าตัวเอง
เป็นพี่ ต้องคอยดูแลน้องให้ดีๆ ตามคำสั่งสอนของยาย

“แล้วบ้านพักเป็นไงบ้าง โอเคไหม” น้ำทิพย์เปิดฉากไถ่ถามต่อ

อีกฝ่ายจึงตอบรับเสียงใส

“โอเคมากๆ ผู้จัดการไรเตรียมนำบ้านให้เค้าน่าอยู่กว่าที่คิดอีก บ้านดีริมหน้าผา อากาศก็ดี ว่าแต่...เรื่องที่ตัวเองบอกว่าจะเบิกเงิน เดือนล่วงหน้าไปจ่ายค่าเช่าบ้าน ผู้จัดการร้านว่ายังไงบ้าง” น้ำรินอด ห่วงไม่ได้ เนื่องจากช่วงกลางเทอมที่ผ่านมามีเหตุฉุกเฉินหลายอย่าง สองสาวก็เลยหมุนเงินไม่ทัน แม้ออนนี่น้ำรินจะได้งานประจำแล้ว แต่ค่าเช่าบ้านก็ยังค้างชำระมานานสองเดือนเศษ

สัปดาห์ก่อน...อามาเจ้าของบ้านยื่นคำขาดว่าหากไม่มีเงินมา จ่ายภายในวันนี้จะไล่ออกไปให้คนอื่นมาเช่าต่อ การเบิกเงินล่วงหน้าจาก ผู้จัดการร้านไว้คราวนี้จึงกลายเป็นความหวังเดียวที่เหลือ

“เค้าวางจะลองคุยตอนหลังเลิกงาน แต่ตัวเองไม่ต้องห่วงหรือก ผู้จัดการร้านใจดีมาก ไม่น่ามีปัญหาอะไร”

“แต่ถ้ามีปัญหาอะไร ตัวเองต้องรีบโทร. บอกเค้าเลยนะ เค้าจะได้โอนเงินไปให้ก่อน อย่างน้อยๆ มีจ่ายอามาสักกนิด แกคงไม่ใจร้าย ถึงขั้นไล่ออกจากบ้านเช่าจริงๆ”

“รู้แล้วละน่า” น้ำทิพย์ยิ้ม รู้สึกดีที่อีกฝ่ายห่วงใย “ตัวเองเพิ่ง นั่งรถไปถึงเหนื่อยๆ ก็พักผ่อนได้แล้ว ดูแลตัวเองดีๆ ด้วยละ”

“อ้อ ตัวเองก็เหมือนกันนะ รักๆๆ” เสียงอ่อนในตอนที่ทำให้อ คนฟังยิ้มหวาน กอดปุ้มวางสายด้วยความรู้สึกที่ดี แม้จะใจหายลึกๆ กับการต้องอยู่ห่างกันเป็นครั้งแรกในรอบยี่สิบเอ็ดปีก็ตาม

แต่เอาเข้าจริงเขียนรายก็เป็นบ้านเกิดของพวกเขาหล่อน ทั้งสองเพิ่ง ย้ายเข้ามาอยู่กรุงเทพฯ ด้วยกันก็ตอนสอบติดมหาวิทยาลัยชื่อดังเมื่อ สี่ปีก่อน ตอนนี้น้ำรินน่าจะมีความสุขที่ได้กลับบ้าน เหลือก็แต่หล่อน เท่านั้นที่ยังต้องวิ่งไล่ตามความฝัน

มือบางเก็บอุปกรณ์สื่อสารไว้ในตู้ล็อกเกอร์ หยิบผ้ากันเปื้อน สีฟ้าสกีนโลโก้ร้านไวท์คราวน์มาสวมทับเครื่องแบบนิสิต เรียบร้อย

ดีแล้วจึงค่อยหยิบไดอะรี่เก่าคร่ำครึในกระเป๋าเปิดออก มองรูปถ่าย
ใบหนึ่งที่สอดอยู่ในนั้น

เป็นรูปของมารดาในวัยสิบห้าปีสวมเครื่องแบบนักเรียนผูกคอกของ
โดยมีแขนผู้ชายคนหนึ่งกอดคอเอาไว้ แม้รูปจะถูกฉีกครึ่งตรงกลางไป
จนมองไม่เห็นใบหน้าผู้ชาย ทว่า ‘รอยสักรูปสิงห์’ บนต้นแขนข้างแกร่ง
ก็ทำให้น้ำทิพย์รับรู้ได้ว่าเขาคือคนที่แม่รักที่สุด

พ่อขา...แม่...เป็นกำลังใจให้ยิ้มกับยุ่งด้วยนะ
หญิงสาวยิ้ม แหววตาเปี่ยมด้วยความหวัง

2

ความผิดที่ไม่ได้ก่อ

เขากำลังทำบ้าอะไรอยู่นะ

เป็นประโยคที่มฤเคนทร์กำลังตั้งคำถามกับตัวเอง ขณะมองประตูลิฟต์ซึ่งกำลังแยกออกจากกันอีกครั้ง เบื้องหน้าเขาคือโถงกว้างที่มีฉากหลังเป็นผนังอาคาร เขียนตัวอักษรขนาดใหญ่กำกับว่า ‘Lobby’ ทั้งๆ ที่ความจริงแล้วควรจะเป็น ‘60th Floor’

ก็ห้องทำงานของเขาอยู่ชั้นหกสิบ!

ชายร่างสูงในชุดสูทสีน้ำเงินเข้มก้าวออกจากลิฟต์ ตรงไปตามทางเดินทิศตะวันตกของคราวน์ทาวเวอร์พร้อมกับความรู้สึกอยากเห็นหน้า ‘คนไม่สำคัญ’ อีกครั้ง แต่เชื่อเถอะว่าเขาไม่ได้พิศวาสเด็กนักศึกษาจริงๆ เขาแค่ยังค้างคาใจเท่านั้นว่าเหตุใดถึงคืบไบนหน้าหล่อน

ความที่ทางเดินฝั่งตะวันตกชั้นสิบปีส่วนใหญ่เป็นที่ตั้งธนาคารมฤเคนทร์จึงสอดส่องสายตาวางไปยังสถาบันการเงินต่างๆ เขาพอรู้ว่าสถาบันแห่งไหนเปิดรับนักศึกษาฝึกงาน แต่น่าเสียดายที่ไม่พบแม่เงาหญิงสาว

มฤเคนทร์ขมวดคิ้วมุ่น อันที่จริงเขาไม่ควรให้ความสนใจเรื่องไร้สาระแบบนี้ หรือเด็กคนนั้นจะเป็นแม่มดจริงๆ ก็ได้ร้ายมนตร์ดำ

ใส่เขา

ไม่เอาละ...เขาจะไม่ยอมถูกครอบงำด้วยศาสตร์มืดของแม่มด
ร้ายอีก

ชายหนุ่มตัดสินใจเดินกลับทางเก่า แต่พลันสายตาเขากลับ
เหลือบไปเห็นร่างนั่งน้อยในร้านชาและกาแฟไวท์คราวน์

แม้จะเห็นเพียงด้านข้าง เสี้ยวหน้าน่ารักก็ทำเอาทำทั้งสองข้าง
ชะงัก หัวใจกระตุกวาบไปกับภาพที่หลอนกำลังยื่นก้มหน้าก้มตาจด
อะโรบางอย่างอยู่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ ผ่ากันเป็นอนิสีฟ้าที่สวมทับเครื่อง
แบบนิสิตบงบอกให้รู้ว่าเป็นพนักงานพาร์ตไทม์ที่นั่น

หมายความว่าเขาเคยพบหล่อนในไวท์คราวน์หรือหือ

มฤเคนทรยังนึกไม่ออก ทว่าจู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนร่างกายต้องการ
กาแฟอ่อนกะทันหัน บางทีคงเพราะเขาเคยดื่มกาแฟเป็นประจำ แต่เช้า
วันนี้หลบแขกของแม่ออกมาจากบ้าน พอได้กลิ่นกาแฟหอมๆ เท่านั้น
เลยเกิดอาการกระหายอยากขึ้นมา

ชายสาวก้าวไปยังร้านชาและกาแฟสีเขียว พนักงานต้อนรับที่อยู่
หน้าทางเข้าจึงยกมือไหว้

“ไวท์คราวน์ ที แอนด์ คอฟฟี่ ยินดีต้อนรับค่ะ” หญิงสาวเข้าใจ
ว่าเขาเป็นลูกค้าทั่วไป เนื่องจากมฤเคนทรไม่ได้มาที่ร้านบ่อยมากนัก
หากไม่ใช่บุคลากรระดับสูงของบริษัท หรือคนที่ติดตามข่าวสารใน
แวดวงธุรกิจ น้อยคนนักที่จะรู้ว่าเขาคือทายาทประธานบริษัทคราวน์
กรุ๊ป ซึ่งทำธุรกิจหลักเกี่ยวกับเครื่องดื่มชากาแฟ มีทั้งร้านจำหน่ายชากา
กาแฟภายใต้แบรนด์ไวท์คราวน์ ผลิตภัณฑ์ชากาแฟคราวน์ ตลอดจน
ไร่ชากาแฟขนาดใหญ่ในเชียงใหม่

เขาก้าวไปนั่งลงที่โต๊ะว่างริมผนังกระจกใส สั่งเครื่องดื่มง่ายๆ
กับพนักงานคนที่ตามมาตั้งแต่หน้าประตู

“คาปูชิโนร้อนครับ” เขายิ้มน้อยๆ ให้หล่อน แต่ดวงตากลับมอง

ตรงไปยังนิสิตสาวสวมผ้ากันเปื้อนสีฟ้าอ่อนตรงหน้าบาร์กาแฟ

แม่มดน้อย...เขาเคยเจอหล่อนที่นั่นหรือ

“พี่เคน! พี่เคนจริงๆ ด้วย” เสียงหวานใสของใครคนหนึ่งดังขึ้น

ด้านหลัง มฤเคนทรจึงหันกลับไปมองร่างเพรียวบางในชุดสีชมพูหวาน
ที่กำลังก้าวตรงมาหา

ดวงตาคมเบิกกว้าง ไม่อยากเชื่อว่าจะบังเอิญพบหล่อนที่นี่

“คุณลัล” ชายหนุ่มอุทาน ส่วนคนมาถึงหมาดๆ คลีอี้มระรื่น

“โลกกลมจังเลยนะคะ”

“เออ...” แม่ใจอยากให้โลกกลายเป็นเส้นขนานมากกว่า แต่เจอกัน
ซึ่งๆ หน้าแบบนี้แล้ว มฤเคนทรก็ไม่อยากเสียมารยาท

เขาลุกขึ้นยืนเชื้อเชิญหล่อน

“นั่งด้วยกันสิครับ”

“ขอบคุณค่ะ” ร่างเพรียวระหงนั่งลงบนเก้าอี้ตรงข้าม พนักงาน
สาวที่ยังรออยู่ข้างๆ จึงถือโอกาสหยิบเมนูให้หล่อน

ลัลนาเพียงเปิดดูคร่าวๆ แล้วหันไปสั่งเสียงหวาน

“เอาเป็นคราวนที แล้วก็...แอปเปิลกรัสมเบิลละกันค่ะ”

หลังจากพนักงานรับออเดอร์ไปแล้ว มฤเคนทรจึงเปิดฉาก
ไถ่ถามตามตรง

“คุณลัล...มาได้ยังไงครับ” คิ้วหนาเลิกขึ้นเล็กน้อย อันที่จริง
เขาคิดว่าหล่อนน่าจะยังอยู่กับดวงกมลที่บ้านเสียอีก

“พอดีลัลเพิ่งออกมาจากบ้านพี่เคน ไม่รู้จะไปไหน ก็เลยแวะมา
หาเพื่อนค่ะ เพื่อนลัลมีออฟฟิศอยู่บนตึกนี้ แล้วคราวนทาวเวอร์ก็เป็น
ทางผ่านไปบ้านลัลด้วย” หญิงสาวตอบฉะฉาน ทว่าสัญชาตญาณสิงห์
กลับรู้สึกเหมือนถูกตามไล่ล่ามากกว่า “พี่เคนล่ะคะ เห็นคุณป้ายบอกว่า
พี่เคนมีงานด่วน ก็เลยไม่ได้อยู่ทานมือเข้าด้วยกัน”

นั่นปะไรละ หล่อนตั้งใจตามจับผิดเขาจริงๆ

“พอดี...ผมนัดลูกค้าเอาไว้ที่นี้ครับ” เป็นข้ออ้างที่พอจะคิดออก
ในระยะเวลาอันสั้น ส่วนลัลนาได้ยินแล้วก็เริ่มมีท่าทีอึดอัด

“ตายจริง ลัลนารบกวณพีเคนคุยธูระหรือเปล่าคะ”

“ไม่หรอกครับ” ชายหนุ่มยิ้มน้อยๆ ตามมารยาท “ลูกค้าเพิ่ง
โทร. มาบอกผมว่ารถติด คงมาเลตนิดหน่อย แต่ถึงยังไง...คุณลัล
ก็ตั้งใจไปหาเพื่อนอยู่แล้วนี่ครับ”

ลัลนาอีกอึก รู้สึกเหมือนถูกไล่ทางอ้อม แต่ก็ต้องกลืนใจยิ้มหวาน
“เอ่อ...คะ”

“คาบูกิโนร้อน ซาคราวน์ แล้วก็แอบเปิดกรีมเบิลได้แล้วคะ”
เสียงหวานๆ ของพนักงานเสิร์ฟคนหนึ่งทำให้มฤเคนทร์หันหน้าไปมอง
ก่อนจะนั่งไปราวต้องมนตร์สะกด

แม่มดน้อย! มฤเคนทร์ไม่คิดว่าหล่อนจะกลายเป็นคนยกขนม
กับเครื่องดื่มมาเสิร์ฟเขา ขณะที่หญิงสาวเองก็ดูแปลกใจกับการพบเขา
อีกครั้งในร้าน หล่อนคงจำเขาได้ ริมฝีปากอ้อมจึงยิ้มทักทายบางๆ แต่
ไม่ได้พูดคุยอะไร นอกจากหยิบขนมกับเครื่องดื่มในสำรับวางลงบนโต๊ะ

“ตามสบายนะคะ” ว่าแล้วแม่มดหน้าใสก็ยิ้มลาลูกค้าตาม
มารยาท แต่รอยยิ้มเพียงเท่านั้นก็ทำให้มฤเคนทร์อดมองตามหลังไม่ได้

“พีเคน...รู้จักหรือคะ” คำถามของคนตรงหน้าดึงสติชายหนุ่ม
กลับมาในที่ที่ควรอยู่ เขาเงิ่งไปนิด คร้านจะอธิบายรายละเอียดใน
เชิงลึก

“ไม่รู้จักหรือครับ” อย่างไรก็ตามเสียเขาก็ไม่รู้จักจริงๆ แต่การที่เขา
ยังมองตามหลังว่างบางในชุดนิสัยดีก็ทำให้ลัลนาแอบนินว่าหน้าหงุดหงิด

เมื่อเหลือบตาลงเห็นเครื่องดื่มกับของว่างบนโต๊ะ ความคิด
บางอย่างจึงทำให้หญิงสาวหยิบเหยือกกระเบื้องเนื้อดีชิ้นรินของเหลว
สีน้ำตาลอ่อนใสแก้ว

“ซาคราวน์เนี่ย...รสชาติดีมากเลยนะคะ ลัลเคยมาดื่มกับเพื่อน

“ได้ยืนยันว่าเป็นซาเบลนด์ที่ทางบริษัทคิดค้นสูตรเอง” ว่าแล้วหญิงสาวก็ยกแก้วชาขึ้นจิบ พยายามตรึงความสนใจจากเขา “นุ่ม...ละมุน...หอม...กลิ่นคล้ายๆ ดอกไม้เลยคะ”

“ขอบคุณนะครับ ดีใจที่คุณลัลชอบ” มฤเคนทร์ตอบรับด้วยรอยยิ้ม ยกแก้วชาขึ้นจิบในร้อนของตนขึ้นจิบบ้าง กระจ่างนั้นก็ยังอดเหลือบตามองไปยังแม่दन้อยที่กำลังดูแลลูกค้าอีกโต๊ะหนึ่งไม่ได้

ให้ตายสิหน้า...เขาเคยเจอหล่อนที่นี่จริงหรือ

หญิงสาวหน้าตาน่ารักน่าจดจำแบบนี้ เหตุใดเขาถึงลืมเลือนไปได้ที่ลำคดียิ่งมองนานๆ เขายังรู้สึกถูกชะตาหล่อนอย่างประหลาด

เมื่อวางแก้วกาแฟลงบนโต๊ะอีกครั้ง ความเกรงจะเสียมารยาท จึงทำให้มฤเคนทร์หันกลับมาหาสตรีตรงหน้าที่ปรับสายตาขุ่นๆ ให้เป็นอ่อนหวานแทบไม่ทัน

“ได้ยืนยันว่าชาคราวนี้มีแหล่งผลิตอยู่ที่เชียงใหม่ ถ้ามีโอกาสพี่เคนพาไปเที่ยวไร่ชาของพี่เคนบ้างได้ไหมคะ ลัลเชื่อว่าต้องสวยมากแน่ๆ” เป็นคำขอที่ทำให้ชายหนุ่มนิ่งงันไป รู้สึกได้ว่าหญิงสาวพยายามหาโอกาสใกล้ชิดกับเขาให้มากกว่าที่ผ่านมา

จะด้วยความพึงพอใจส่วนตัว หรือด้วยความพึงพอใจของบุพการีก็ตาม ในเมื่อเขาไม่ได้รู้สึกอยากพัฒนาความสัมพันธ์ด้วย ตอนนี้จึงต้องพยายามคิดหาคำปฏิเสธแบบละมุนละไมที่สุด

“เอ่อ...” ไม่ทันได้พูดอะไร โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นมาชัด “สวัสดีครับ”

มฤเคนทร์หยิบสมาร์ตโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดออกมาดูภาพหน้าจอ ก่อนจะเห็นชื่อเจ้าของเบอร์ที่ติดต่อมาคือ ‘เสื่อ’

“ครับ คุณอรทัย” เป็นการรับสายที่ทำเอาพยัคฆ์ถึงกับเหวอ

“แกเจนนายตาฝ้าฟางแล้วเหวอครับ ถึงได้เห็นชื่อผมเป็นชื่อเลขฯ ของพี่”

“อะไรนะครับ! ทำไมถึงมีเรื่องแบบนี้ได้” มฤเคนทร์แสวงทำที่ตกใจนิดๆ เหลือบตามองหญิงสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามหน่อยๆ ลัลนาดูอยากรู้ อยากเห็นไม่น้อยทีเดียว

“อ้าว...ยังมีตนเองแบบนี้แสดงว่าอยู่กับผู้หญิงที่ป้ามลส่งมา ขยำหัวใจสิงห์อีกแล้วละสิ” ญาติหนุ่มผู้มองรู้ใจ ทั้งยังอดไม่ได้ที่จะทำ “เอาเลยครับ เนียนให้เต็มทีไปเลย พี่มีระดับพี่เคนของผม รับรองเคน ภูภูมิ ชิดซ้าย เคน ธีรเดช ชิดขวา รัชดาลัยเถี่ยเตอร์ยังอายุ”

เลวจริง! มฤเคนทร์แอบก่นด่าในใจที่อีกฝ่ายแกล้งเข้าเขาในเวลาที่ไม่สมควร หากเขาแผลงยิ้มหรือด่ามันขึ้นมา มีหวังได้ความแตกพอดี

“ครับๆ ถ้ายังไงผมจะรีบไป ขอขอบคุณคุณอรทัยมากนะครับที่โทร. มาบอก” มฤเคนทร์ตัดบทวางสาย อย่างน้อยๆ ก็ก่อนที่ลัลนาจะระแคะระคาย “คุณลัลครับ เลขฯ ผมโทร. มาบอกว่ามีปัญหารื่องานนิดหน่อย ถ้ายังไงผมคงต้องขอตัวก่อนนะครับ”

“ท่าทางจะไม่นิด พี่เคนรีบไปทำงานเถอะค่ะ” หญิงสาวมีท่าทางเกรงใจ มฤเคนทร์จึงแอบโล่งใจลึกๆ ที่ทุกอย่างผ่านพ้นไปด้วยดี

“ค่าเครื่องดื่ม...คุณลัลบอกให้ร้านลงบัญชีผมได้เลยนะครับ คุณแอนที่เคาน์เตอร์รู้จักผมดี”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าพร้อมยิ้มหน่อยๆ แต่พอคล้อยหลังร่างสูงที่เดินออกจากโต๊ะไปแล้ว ดวงตากลมโตกลับมีประกายขุ่นมัว

ทำไมเขาถึงไม่สนใจหล่อนบ้างนะ

ลัลนาโน้มหน้าหงุดหงิด ก่อนจะบังเอิญเหลือบเห็นหญิงสาวในชุดนิตยภัณฑ์กำลังดูแลลูกค้าอีกโต๊ะหนึ่งเบื้องหน้าเข้าพอดี ใบหน้าน่ารักที่กำลังยิ้มแย้มให้ลูกค้าทำให้ลัลนายิ่งหัวเสีย

เดี๋ยวนั้น! แม้มฤเคนทร์จะบอกว่าไม่รู้จัก ตอนที่นั่งอยู่ในร้านเมื่อครู่เขาก็เอาแต่มองจ้อง อีกหน่อยคงหาทางทำความรู้จักแหงๆ

นักศึกษาสมัยนี้ยิ่งชอบหาลำโพงพิเศษอยู่ด้วย บางคนยอมไป
กับอาสาเสียพลัง เพียงเพราะอยากมีชีวิตหรูหราฟูฟ่า แล้วลองถ้า
ผู้ชายหล่อๆ รวยๆ แบบมฤคเณทร์สนใจสิ... ซื้ร้านคงรีบกระโจนเข้าหา

ลัลนา ร้อนรนในอก เนื่องจากความจริงแล้วหล่อนไม่ได้ตั้งใจมา
หาเพื่อนที่นี่ ทว่าตั้งใจมาหามฤคเณทร์นั่นละ พอจอตลอดตรงหน้าตึก
แล้วเห็นเขาเดินลิวๆ มาทางร้านไวท์คราวน์ หญิงสาวจึงรีบตามมาติดๆ
นี่ไม่ถึงเลยว่าจะถูกเด็กนั้นแย่งซีน

ความหมั่นไส้ทำให้ลัลนาชุกคิดบางอย่างขึ้นได้ เมื่อเห็นอีกฝ่าย
เริ่มเก็บถ้วยชากาแฟบนโต๊ะลูกค้ำและกำลังเดินมาทางหล่อน ซึ่ง
เป็นทางผ่านไปยังเคาน์เตอร์บาร์ หล่อนก็ไม่รอช้าที่จะรอคอยจังหวะ
เหมาะๆ คว่ำกระป๋องชาแนลไบโปรดลุกขึ้นไปขวางหน้าในระยะเฉาชน

“ว้าย!” ลัลนาชุกทานเมื่อมีการชนปะทะกันเกิดขึ้น ความตกใจ
ทำให้น้ำทิพย์เผือกทำของในมือร่วงหล่นลงพื้น ชุดถ้วยชากระเบื้อง
แตกกระจัดกระจาย

เพลิง!

ลัลนายกเท้าหลบเศษกระเบื้องที่เกือบกระเด็นมาบาดหลังทำ
หล่อน แม้จะหลบได้พื้น แต่เสื้อผ้ายังเปรอะเปื้อนคราบน้ำชาอย่าง
ไม่อาจหลีกเลี่ยง

“เดินประสาอะไรของเธอเนี่ย ไม่ระวังเลย เห็นไหม กระป๋อง
ฉิ้นเลอะหมดแล้ว”

“ขอโทษค่ะ หนูไม่ได้ตั้งใจจริงๆ” น้ำทิพย์หน้าซีด ไม่คิดว่าจู่ๆ
ลูกค้ำจะลุกพรวดพราดมาแบบนี้ “ถ้ายังงี้เดี๋ยวหนู... เช็ดให้นะค่ะ”

เพียงแค่นี้เริ่มมองหาล่องทิวชุนบนโต๊ะ อีกฝ่ายก็ท้วงติงเสียงแข็ง
“ไม่ต้อง!” เป็นคำประกาศิตที่ทำให้คนพยายามจะรับผิดชอบ
หันกลับไปมองหน้าลูกค้ำ “เช็ดแล้วคิดว่าชุดฉันจะหายเปื้อนหรือไง
มีหวังคงยิ่งเลอะเทอะกว่าเดิม เพราะเธอมัน... ชุ่มซำม”

คนเป็นพนักงานได้แต่แม่ริมฝีปากน้อยๆ ผู้จัดการเคยสอนเสมอว่าหากรักจะทำงานบริการ หนึ่งได้ก็ให้หนึ่งเอาไว้ ถึงแม่ลึกๆ จะรู้สึก ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่ความผิดของหล่อนเลยสักนิดก็ตาม

“เอ่อ...มีเรื่องอะไรกันหรือครับ” ชายวัยกลางคนสาวเท้าเข้ามา โกล่เกลี่ย หลังจากได้ยินเสียงอะอะไวยววายดังไปถึงห้องทำงาน “ผมเป็นผู้จัดการที่นี่”

“มากี่ดี จะได้ไม่ต้องเสียเวลาให้คนไปตาม” ลัลนามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าเรียบนิ่ง “พนักงานของคุณเดินไม่ระวัง ทำให้ซาหกลใส่กระโปรงฉันทะเผลอไปหมด ดีที่มันไม่ร้อนแล้ว ไม่อย่างนั้นซาฉันทคงพองแน่ๆ คุณคิดจะจัดการเรื่องนี้ยังไง”

“ผมต้องขอโทษแทนพนักงานด้วยครับ” ผู้จัดการกระอัก-กระอ่วน เหลือบตามองนิสิตสาวครู่สั้นๆ ด้วยแววตาเห็นใจ “ปกติแล้วทางร้านเราไม่เคยมีเรื่องแบบนี้ คิดว่าเด็กคงไม่ตั้งใจจริงๆ ผมสัญญาครับว่าจะไม่มีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นเป็นครั้งที่สอง”

“แค่นี้หรือคะ” ลัลนาย้อนถามอย่างไม่เห็นด้วย “ชุดฉันทต้องมาเสียหายเพราะความซุ่มซ่ามของพนักงานที่นี่ กลับบ้านไปจะซักออกหรือเปล่านั้นไม่รู้ แล้วเมื่อไหร่ที่เศษกระเบื้องที่แตกก็เกือบจะกระเด็นมาบาดโดนเท้าฉันทด้วย ถ้าหากฉันทหลับไม่ทันจะเป็นยังไง”

เป็นการต่อว่าขนานใหญ่ที่ทำเอาผู้จัดการร้านเริ่มหนักอก

“เอาแบบนี้ดีไหมครับ ทางเราขอรับผิดขอความเสียหายที่เกิดขึ้นเป็นกิฟต์เวาเซอร์จำนวน...”

“เงินไม่ใช่ทางออกของปัญหาหรอกคะ ฉันทอยากได้รับผิดชอบที่ตัวบุคคลมากกว่า...” ลัลนาพูดแข็งขืนทันควัน แววตาเด็ดขาดมองไปยังสาวเสิร์ฟหน้าใสที่แสนจะรุกรุกตา “หาพนักงานใหม่มาทำแทนเด็กคนนี้”

ดวงตาของน้ำทิพย์เบิกกว้าง สายหน้าน้อยๆ และอดไม่ได้ที่

จะร้องขอความยุติธรรม

“หนูไม่ได้ตั้งใจจริงๆ นะคะ คุณก็น่าจะรู้...จู่ๆ คุณลุกออกมาแบบนั้น ต่อให้เป็นคนอื่นก็ไม่มีใครหลบทันหรอกค่ะ”

“ทำผิดแล้วยังไม่ยอมรับผิดอีก นี่เธอยังไม่รู้สินะว่าฉันเป็นใคร” ลัลนาไม่ยอมกาให้อีกฝ่ายมีโอกาสชี้แจงมากนัก หล่อนตัดสินใจจัดไม้ตายมาใช้ “ฉัน...ลัลนา ดิเรกัรต์น เป็น ‘ว่าที่คู่มั่น’ คุณมฤเคนทร์ คราวน์ เจ้าของคราวน์ทาวเวอร์ เธอคงไม่ต้องให้ฉันโทร. รายงานความประพฤติของเธอให้เขาฟัง ทั้งๆ ที่เขาเพิ่งแยกจากฉันไปทำงานซะใหม่”

เป็นการแนะนำตัวที่ทำให้น้ำทิพย์ถึงกับตะลึง ไม่รู้มาก่อนเลยว่าชายหนุ่มที่บังเอิญเจอตรงหน้าตึกเมื่อเช้าเป็นถึงผู้บริหารระดับสูงของคราวน์กรุ๊ป!

“หวังว่าถ้าฉันมาที่นี่คราวหน้าจะไม่เห็นพนักงานแยะๆ ไร้ประสิทธิภาพพออย่างเธออีก” น้ำเสียงของลัลนาราบเรียบ แวดตาเด็ดขาดเหลือบไปมองหน้าผู้จัดการร้านเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนร่างเพรียวบางนั้นจะก้าวออกไปโดยที่ผู้จัดการร้านเองก็ได้แต่มองนิติตสาวด้วยอารมณ์เห็นใจ

เวลานั้น...น้ำทิพย์รับรู้ได้ทันทีว่าชีวิตการเป็นพนักงานร้านไวท์คราวน์ของหล่อนมาถึงตอนอวสาน

มอเตอรืไซค์รับจ้างแล่นมาชะลอจอดหน้ารั้วไม้ระแนงสีขาวของทาวน์เฮาส์กลางเก่ากลางใหม่หลังหนึ่งในซอยเล็กๆ ย่านใจกลางเมือง ร่างนั่งน้อยในชุดนักศึกษาขยับกายลงจากรถ ก้มหน้าลงเปิดกระเป๋าสะพายข้างใบเก่ง หยิบเหรียญสองสิ่งให้คนขับ รอจนกระทั่งรถรับจ้างแล่นกลับออกไปแล้ว หยาดน้ำใสๆ ที่พยายามกักกั้นมานานถึงได้รั้นคลอหน่วยตา

“ผมก็ไม่รู้จะช่วยคุณยังไง คุณลัลนาไม่ได้มาที่นี่บ่อยนัก แต่ผมได้ยินมานานแล้ว...เรื่องที่คุณสนิทกับท่านประธานมากๆ และท่าน

ก็เด็ดขาดมากด้วย ถ้าผมไม่ทำตามที่เธอสั่ง มีหวัง...'

‘ยิ้มเข้าใจค่ะ’ น้ำทิพย์ไม่อยากให้ผู้จัดการร้านต้องพลอยเดือดร้อน ชายวัยกลางคนจึงหยิบซองสีขาวในลิ้นชักโต๊ะทำงานมายื่นให้

หวนนึกถึงจำนวนเงินไม่ถึงหนึ่งพันบาทในซอง หยดน้ำใสๆ ก็ไหลรินจากดวงตา

น้ำทิพย์ไม่อยากจะเชื่อเลยว่านอกจากไม่สามารถเบิกเงินเดือนล่วงหน้าได้แล้ว เงินในส่วนที่ควรได้เป็นค่าตอบแทนจากการทำงานมากกว่าเดือนยังต้องถูกหักไปเพราะทำชุดน้ำซาราคาแพงหล่นแตก

“อ้าว...อายิ้ม ล็อกกลับมาแล้วหรือ” ภาษาไทยสำเนียงจีนแต่จีที่ดังมาจากในบ้าน ทำให้น้ำทิพย์ประหลาดใจ หล่อนหันขวับไปมอง ก่อนจะเห็นหญิงสูงวัยในชุดเสื้อคอจีนกับกางเกงขาขี้อวดกำลังเปิดประตูทวารน์เฮาส์ออกมา

“อามา!” น้ำทิพย์อุทาน ใจหายวาบ ไม่อยากเชื่อว่าอีกฝ่ายจะठीวริสาสะบุกรุกเข้าไปในบ้านหล่อน “อามาเข้าไปในบ้านหนูได้ยังไง”

“บ้านลื้อ?” หญิงสูงวัยชาวจีนทวนถามห้วนๆ “ลื้อยังมีหน้ามาพูดอีกนะอายิ้ม ลื้อกับน้องสาวลื้อติดค่าเช่าบ้านอ้วมาก็เดือนแล้ว ต่อไปนี้บ้านอ้วไม่ใช่บ้านลื้ออีก เพราะดูหน้าลื้อก็รู้...ซึ่มมาอย่างนี้ บ้อจี้¹ แหงๆ”

น้ำทิพย์แหม่มปากน้อยๆ หวนนึกถึงจำนวนเงินในซองขาวที่เพิ่งได้รับมาหมาดๆ แล้วก็ไม่มีอะไรจะแก้ตัว สัปดาห์ก่อนหล่อนเป็นคนรับปากอามาเองว่าจะหาเงินมาชำระให้ได้ภายในวันนี้ แต่พอครบกำหนดเวลา กลับมีเงินไม่ถึงครึ่ง

“นั่นไง...ไม่ปฏิเสธ” หญิงสูงวัยถอนหายใจ หรีตามองหล่อน

¹ บ้อจี้ (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) หมายถึง ไม่มีเงิน

อย่างดูแคลน หญิงสาวไม่ทันได้มีโอกาสเจรจาต่อรองอะไรใหม่ อีกฝ่ายก็หันไปตะโกนเรียกคนบนบ้าน “อาต้อ! ลื้อขนของอ้อออกมา ให้หมด เดี่ยวอ้อจะได้ทำความสะอาดบ้าน ปล่อยให้คนอื่นมาเช่าต่อ”

“อามา!” หัวใจดวงน้อยๆ หล่นวูบ ดวงตากลมโตเหลือบมอง ขึ้นไปบนหน้าต่าชั้นสองของบ้าน น้ำทิพย์เพิ่งสังเกตเห็นตอนนี้เองว่ามีผู้ชายคนหนึ่งกำลังรื้อตู้เสื้อผ้าอยู่

ให้ตายสิ หลอนคิดว่าอามาแค่มาดักรอกทวงเงินค่าเช่าบ้านเสียอีก

“อามา...อามาทำแบบนี้ไม่ได้นะคะ ถึงหนูจะไม่มีเงินมาจ่าย วันนี้ แต่เงินค่ามัดจำที่หนูเคยจ่ายไปตอนทำสัญญาเช่าแรกๆ ก็ยังอยู่ที่อามา”

“ซี้ซั่วต่า²” อาม่าสว่น เผลอใช้ภาษาที่ตนเองคุ้นเคยทันที “โหวงไซ³ มัดจำแค่นั้นพอที่ไหน ลื้อติดอ้อสองเดือนแปดพัน แล้วไหน จะต้องหักค่าชำรุดเสียหายของบ้านอ้ออีก ถ้าให้อ้อคิดจริงๆ เงินมัดจำ ลื้อยังเหลือไม่ถึงพันเลยอ้ายม ลื้อจะมาเรียกร้องอะไร ไม่เอา อ้อไม่ให้เช่าเลี้ยงว”

หัวเด็ดตีนขาดอย่างไร อาม่าก็ไม่ยอมเสียเปรียบ หันไปตะโกน เร่งหลานชายตัวเองเสียงดังกว่าเดิม

“อาต้อ! ลื้อเก็บของเสร็จหรือยัง แหมแม่!⁴”

“อามา...” เสียงของน้ำทิพย์สั้นเครือ ความรู้สึกหวาดกลัวจะไม่มีที่ซุกหัวนอนในคืนนี้ทำให้ตัดสินใจปลดกลอนประตูรั้วไม้ระแนง เตี้ยๆ ก้าวเข้าไปจับแขนอามา ดวงตากลมโตแวววาวด้วยหยาดน้ำใส “อามาให้เวลาหนูอีกหน่อยได้ไหม ตอนนี้หนูกำลังเปลี่ยนงานนิยายส่ง

² ซี้ซั่วต่า (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) หมายถึง พุดจาซี้ซั่ว พุดมั่วๆ

³ โหวงไซ (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) หมายถึง ห้าพัน

⁴ แหมแม่ (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) หมายถึง ไวๆ เร็วๆ

สำนักพิมพ์อยู่ ไม่เกินอาทิตย์หน้าหนูจะเอาเงินไปให้ที่บ้าน มันอาจจะไม่ครบ...แต่หนูต้องหามาจ่ายอาม่าจนครบแน่ๆ”

“อาทิตย์ก่อนลื้อก็พูดแบบนี้ แล้วตอนนี้เป็นไง...บ่อ้อ! ลื้อมันเชื่อมายล่าย อ้าวไม่เชื่อลื้อลี้ยว” อาม่าชี้หน้าตำหนิ ดึงแขนออกจากการเกาะกุมแรงจนอจเรียกได้ว่ากระชาก ก่อนจะหันไปมองหลานชายร่างท้วมที่กำลังยกกระเป๋าลือผ้าใบใหญ่กับถุงพลาสติกบรรจุข้าวของอื่นๆ ลงบันไดมา “หมกหรือยัง อันไหนเป็นของส่วนตัวอีเอาออกมาจากบ้าน อ้าวให้หมก เหลือไว้แค่พวกของใหญ่ๆ พอ”

หยาดน้ำตาของน้ำทิพย์หล่นร่วง มองดูหลานชายอาม่าหิว สัมภาระออกมาวางกองไว้บนพื้นซีเมนต์เบื้องหน้า

“ไม่ต้องมาทำหน้าน่าสงสาร อ้าวไม่สงสารลื้อหรือก” อาม่าหันมาต่อว่า น้ำเสียงอ่อนลง ดวงตาที่เคยขุ่นมัวคู่นั้นมีแววหวังใยเจือปน “อ้าวได้ยินพวกคนในตลาดบอกว่าอายังอีได้งานทำแล้วไม่ใช่หรือ ไปอยู่กับน้องลื้อโน่นไป อ้าวผิดให้ลื้อมาสองเดือนกว่า อ้าวก็ขาดรายได้เรื่องเงินๆ ทองๆ มันไม่เข้าใครออกใครหรือกนะอายิ้ม ส่วนพวกพัคลมกับของใช้บางอันที่อ้าวไม่ได้ให้อาตือชนออกมา...อ้าวก็ไม่ได้อยากได้นักหรือก เก้าชะขนาดนั้น แต่ลื้อบ่อ้อแบบนี้อ้าวก็คังต้องขอเป็นค่าเช่าบ้าง”

หญิงสาวไม่มีอะไรจะโต้แย้ง เพราะผู้ลือผ้า เตียงนอน และไซฟาในบ้านก็ล้วนแต่เป็นของที่อาม่ามีไว้ให้อยู่แล้ว ข้าวของที่หล่อนซื้อมาเพิ่มเข้าไปก็มีแค่พัคลม เตารีด ถ้วยถังกะละมังหม้อ หากเขาไปขายต่อจริงๆ คงไม่มีใครรับซื้อ

“เฮ้อ...เก็กซิม⁵ ลี้อ้อมเก๋า⁶” อาม่าบ่นเบาๆ ขณะหมุนตัวไปสั่งหลานชายในบ้าน “เฮ้อ! ลื้อจะยีนเฉยๆ ทำไมอาตือ ไปเอาไม้กวากมา

⁵ เก็กซิม (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) หมายถึง กลุ่มใจ

⁶ ลี้อ้อมเก๋า (ภาษาจีนแต้จิ๋ว) หมายถึง เงินไม่ครบ

กวาก ญาติให้สะอวดล้วย พรงนี้อี๊วจะได้นัดคนเช่าใหม่มาดูบ้าน”

ประตูไม้บานหนาของบ้านทาวน์เฮาส์ถูกปิดลง ทว่าน้ำทิพย์ยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เกา ดวงตากลมโตพร่าพรายด้วยหยาดน้ำใส ไม่รู้เลยว่านอกจากบ้านหลังนี้แล้วหล่อนจะไปซุกหัวนอนที่ไหนได้ ครั้นจะโทร.ขอให้น้ำรินโอนเงินมาก่อนตามที่อีกฝ่ายเสนอ น้ำทิพย์ก็ไม่อยากให้น้องต้องลำบาก

น้ำรินมีเงินติดตัวไปเพียงรายแคสที่พันกว่าบาท อย่างไรก็ตามเสียก็ไม่พอค่าเช่าบ้านอยู่แล้ว คนเพิ่งย้ายที่อยู่อใหม่ อะไรๆ คงไม่ค่อยเข้าที่เข้าทาง แล้วไหนจะต้องกินต้องใช้อีกนานกว่าเงินเดือนก้อนแรกจะออก

หญิงสาวตัดสินใจยกมือขึ้นเช็ดน้ำตา หยิบกระเป๋าและถุงสัมภาระบนพื้นขึ้นพร้อมปลอบโยนตัวเองว่าไม่มีใครโชคร้ายอยู่ตลอด...

หมิ่นทางตันย่อมมีหนึ่งทางออกเสมอ

3

บุพเพอลวน

“อะไรนะ! ถูกไล่ออกจากงาน แล้วยังถูกไล่ออกจากบ้านเช่าด้วย”

น้ำทิพย์กะพริบตาปริบๆ มองเจ้าของเสียงที่ยืนตะลึงอยู่ตรงหน้าแล้วก็ไม่รู้จะพูดอะไรได้มากกว่านี้จริงๆ เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงโมไบล์ดังขึ้น อีกฝ่ายจึงหันไปมองครู่สั้นๆ ก่อนจะเห็นชายหนุ่มท่าทางภูมิฐานคนหนึ่งผลัดประตูกระจกใสเข้ามา

“ยิ้มนั่งรอนี่ก่อน เพลินขอไปดูลูกค้าแป็บนึง” ว่าแล้วหญิงสาวในชุดกระโปรงสั้น ผูกผ้ากันเปื้อนสีบานเย็นก็เร่งฝีเท้าออกจากชุมนุมนั่งเล่นไปต้อนรับชายหนุ่ม “สวัสดิ์ค๊ะ หาดอกไม้แบบไหนดีค๊ะ”

ชั้นล่างของอาคารพาณิชย์ขนาดสองคูหาแห่งนี้เปิดเป็นร้านรับออกแบบและจัดดอกไม้ เพลินตาทำงานพิเศษที่นี้มาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยปีหนึ่ง ซึ่งตอนแรกเจ้าตัวก็ไม่ค่อยมีความรู้เกี่ยวกับดอกไม้เท่าไร เพียงแค่มาติดต่อขอเช่าห้องพักบนชั้นสามเท่านั้น แต่พอถูกจ้างประจำขอลาออกในเวลาไล่เลี่ยกัน ความน่ารักมีน้ำใจของเพลินตาก็เลยทำให้เจ้าของร้านลองชวนทำงาน

“ขอบคุณที่มาอุดหนุนค๊ะ” เพลินตายิ้มพลางโบกไม้โบกมือลา ลูกค้า ยืนส่งกระทั่งอีกฝ่ายถือช่อกุหลาบสีแดงกลับออกไปแล้ว ถึงค่อย

ก้าวกลับมาตรงซุ้มไม้ระแนงสีขาวที่เพื่อนสาวนั่งอยู่

สาวตามคมหลุบตามองกระเป๋าเสื้อผ้ากับถุงพลาสติกบรรจุสัมภาระที่น้ำทิพย์วางเอาไว้บนพื้นข้างๆ ม่านั่ง สภาพน่าอนาถเสียจนไม่รู้จะปลอบอย่างไรเลยทีเดียว

“ทำไมอาม่าใจร้ายแบบนี้ ปกติแล้วถ้าจะให้ออก เขาต้องบอกล่วงหน้าเป็นเดือนไม่ใช่หรือ”

“อาม่าผิดให้สองเดือนแล้ว ยิ้มผิดเองแหละที่หาเงินไม่ทัน” น้ำทิพย์ไม่ยอมยกโทษความผิดให้ใครทั้งนั้น “ขอโทษนะ ตอนนี้อยู่ต้องมารบกวนเพลิน...”

“เฮ้ย ไม่กวนหรอก” เพลินตารีบแย่งพลงนั้งลงบนที่วางข้างๆ เพื่อน “เพลินเป็นเพื่อนสนิทยิ้มนะ ยิ้มจะมานอนกับเพลินนานแค่ไหนก็ได้ เดี่ยวเพลินไลน์นที่ไปนอนที่อื่น”

แทนที่จะรู้สึกดี น้ำทิพย์กลับเริ่มละอายใจเสียอีก ชานนท์เป็นคนรักของเพลินตา หารค่าเช่าห้องบนชั้นสามอยู่ด้วยกันมานาน หลอนต่างหากเป็นแค่ผู้อาศัย อย่างไรก็ตามเสียก็ไม่อยากให้ชายหนุ่มเดือดร้อน

“อย่าลำบากนหน่อดีกว่า ยิ้มนอนพื้นที่ก็ได้ อีกอย่าง...ตอนนี้ยิ้มมีงานแปลนิตยาค้างอยู่ เหลืออีกนิดเดี๋ยวก็จะปิดเล่มแล้ว ถ้ารีบทำส่งสำนักพิมพ์สักอาทิตย์หน้า ยิ้มน่าจะพอขอเบิกเงินบางส่วนมาหาห้องเช่าเล็กๆ อยู่ได้”

“แต่วันอังคารยังมีสอบอีกวิชานะ” ดวงตาของอีกฝ่ายฉายแววห่วงใย “เพลินว่าตอนนี้ยิ้มอย่าเพิ่งสนใจงานแปลดีกว่า สำนักพิมพ์เขาก็ไม่ได้เร่งไม่ใช่หรือ ถึงยิ้มจะอยากปิดจ๊อบไวๆ แต่ทำใจสบายๆ อ่านหนังสือสอบก่อนเถอะ เสร็จแล้วจะเอาอย่างไรก็ค่อยว่ากันทีหลัง”

น้ำทิพย์ยิ้มปากน้อยๆ ยอมรับว่าตลอดชีวิตยี่สิบเอ็ดปีที่ลืมตามาดูโลก...หากไม่นับน้ำรินที่เป็นคนในครอบครัว ก็มีเพลินตานี้แหละที่รักและหวังดีต่อกันด้วยหัวใจจริงๆ

“วันนี้มันท้อจบวันสุดท้าย ยิ่งไงๆ ฮีก็คงไปกินเหล้าฉลองกับเพื่อนจนตึกอยู่แล้วละ เพราะงั้นให้เพื่อนกับเพื่อนไปเลยก็ไม่เห็นเป็นไร มะรีนฮีก็จะกลับบ้านไปงานวันเกิดแม่ที่อยู่ธยาแล้วด้วย เพลินก็ว่าจะไปด้วยเหมือนกัน เพราะแม่ฮีโทร. มาชวนตั้งแต่อาทิตย์ก่อน เออใช่! พูดเรื่องนี้แล้วนึกได้” ร่างบางในชุดกระโปรงสั้นสีขาวลูกกลิ้งออกไป เปิดกระเป๋าสะพายใบเก่งของตนบนเคาน์เตอร์แคชเชียร์ หยิบกระดาษลักษณะคล้ายนามบัตรมาส่งให้

“อะไร” น้ำทิพย์ขมวดคิ้ว แต่ก็รับมาก็้มลงมองดูคำตอบ

“บัตรฟรีบุฟเฟต์ห้องอาหารโรงแรมปัทมพันธ์” เพลินตาอธิบายเสียงใส ริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้มขยับยิ้มภูมิใจ “เมื่อวานเพลินไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เกตในห้างกับนนท์ แล้วเจอซุ้มชิงโชคแถวนั้น นนท์เป็นคนเล่นเกมได้มา แต่บัตรใช้ได้แค่วันอาทิตย์วันเดียว ตรงกับวันเกิดแม่นนท์พอดี เลยคิดว่าคงไม่ได้ไปอยู่แล้ว ไหนๆ ยิ้มก็กำลังกรอบ เพลินให้เป็นของขวัญปลอบใจละกัน”

“โรงแรมปัทมพันธ์...ไกลอะ” น้ำทิพย์ประเมินค่าเดินทางไปกลับคร่าวๆ แล้วก็คิดว่าคงไม่คุ้มเท่าไร “จากหน้ามหา’ลัยมีรถเมล์ไปถึงแค่สายเดียว แถมยังเป็นปอออกด้วย ไปกลับก็ห้าสิบกกว่าบาท ยิ้มซื้อไซ้ที่ตลาดมาทอดกินเองดีกว่า”

เป็นการบวกลบคุณหารที่ทำเอาเพลินตาถึงกับเหวอ ที่จริงหล่อนก็พอจะรู้อยู่บ้างว่าเพื่อนสนิทระมัดระวังในการใช้จ่ายเงินค่อนข้างมาก แต่ไม่น่าเชื่อว่าจะเค็มถึงขนาดที่เกลียดลอกออกจากผิวหนังได้เป็นแผงๆ

“ถ้ายิ้มจะงกขนาดนี้ เพลินว่ายิ้มนั่งรถเมล์ฟรีเพื่อประชาชนไปกินดื่มมัย” หล่อนแก้มถึงแนะนำเกมประชด ทว่าน้ำทิพย์กลับขมวดคิ้วน้อยๆ แหวดตาใคร่ครวญ

“ก็...เข้าทำอยู่นะ”

“ยืม!” เพลินตาอุทานอย่างเหลือเชื่อไม่ทันไร ใบหน้ากลันหัวเราะของอีกฝ่ายก็ทำให้รับรู้ได้ว่าล้อเล่น “ถ้าลองคิดอย่างที่คุณจริงๆ ฟุ้งนี้เพลินจะลากยืมไปที่สำนักงานเขต แล้วก็ขอเปลี่ยนชื่อจากนางสาวน้ำทิพย์เป็นนางสาวน้ำเกลือ”

น้ำทิพย์ขำ เพลินตาเลยพลอยหัวเราะตามไปด้วย

“ชอบใจเพลินมากนะ...ยืมจะกินๆ ให้คุ้มกับเงินเดือนที่ถูกหักไปเลย”

หญิงสาวพยายามไม่เสระรามากนัก รู้ดีว่าเพื่อนเป็นห่วงและไม่อยากให้เกิดคิดมาก ถ้าจะว่ากันตามตรงแล้วน้ำทิพย์เองก็ไม่ใช่นคนที่ชอบจมอยู่กับความทุกข์ใจนานๆ ในเมื่อสวรรค์อยากเล่นตลกกับหล่อนแต่มุกมันแป้ก หล่อนก็จะยิ้มรับมุกแป้กๆ นี้ไว้

ให้รู้กันไปสิว่า...หล่อนจะก้าวผ่านช่วงเวลานี้ไปไม่ได้

ความมิดโรยตัวลงปกคลุมกรุงเทพมหานคร แต่ท้องฟ้า
ที่ค่อนข้างสว่างดาวกลับไม่ได้มิดมิดไปเสียทีเดียววันๆ พระจันทร์เสี้ยวเล็กๆ ยังส่องแสงสีนวลกระจ่าง สวยสดงดงามในยามค่ำคืน

“ตกลงว่าที่แกโทร. หาฉันเมื่อเช้า แค่อยากจะขอบคุณที่ฉันช่วยส่งกระต่ายไปเข้าปากเสือ” มฤคเณทร์ก้าวออกมายังระเบียงห้องนอนมือข้างหนึ่งถือสมาร์ทโฟนรุ่นใหม่ล่าสุดแนบข้างใบหู

“เกินไป ผมไม่ได้หวังจะจับเขากลืนลงท้องอย่างเดียวเสียหน่อย”

“ก็ไม่ปฏิเสธว่าอยากจะกลืน” หม่อมลูกครึ่งรู้ทันอีกฝ่าย แต่ลึกๆ ก็รู้ด้วยว่าเสือร้ายจริงจังกับผู้หญิงคนนี้อย่างที่ไม่เคยจริงจังกับใครไม่อย่างนั้นตลอดระยะเวลาที่ถูกเชิญมาเป็นอาจารย์พิเศษอยู่ที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ พยศม์คงไม่รอคอยจนอีกฝ่ายเรียนจบ แล้ววางแผนให้หล่อนได้ไปทำงานอยู่ใกล้ซิดไนร์วัดวงสุดา ตอนนั้นก็เหลือแค่ว่ากระต่ายน้อยจะยอมรับรักหรือไม่เท่านั้น “เอาเถอะ เห็นแกที่เสือ

จะยอมถอดเขี้ยวเล็บ ฉันจะเอาใจช่วยแล้วกัน”

“ว่าแต่พี่...ไม่คิดกะเทาะเปลือกหินตัวเองบ้างหรือครับ”
เสื่อร้ายแสวงกลับเสียอย่างนั้น “นี่เป็นสิ่งโตหินนานๆ ระวังจะแก่จน
เสื่อมสมรรถภาพเสียก่อน ผู้หญิงที่ป้ามลหาให้แต่ละคนก็ใช่จะไม่สวย
ไม่น่ารัก ไม่มีใครที่ถูกใจบ้างเลยหรือไง”

“จ้ะถูกใจน้องกระต่ายได้ไหม”

“เสื่อมสมรรถภาพไปเลยละกัน แค่นี้ละครับ”

แค่ล้อเล่นนิดหน่อยทำหวง มฤเคนทร์หัวเราะขำ แต่ก็วางสาย
พร้อมกับความยินดีในแววตาที่ญาติผู้น้องกำลังจะมีความสุข ผิดกับ
เขาที่วันๆ มีแต่เรื่องน่าปวดหัว เพราะการที่เขาหาเรื่องปลีกตัวออกห่าง
จากลัลนาได้วันนี้ก็ใช่ว่าเขาจะหลบได้ตลอดไป

สิ่งหนึ่งมฤเคนทรหายใจเล็กๆ อดนึกถึงเหตุการณ์ตอนกลับถึงบ้าน
หมาดๆ ไม่ได้

‘ไม่รู้ละ อาทิตย์นี้เคนต้องไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นเป็นเพื่อนแม่
ที่โรงแรมปทุมพันธ์ เพราะว่าหนูลัลก็ไปเป็นเพื่อนคุณระรินเช่นกัน
ในงานมีแต่พวกเพื่อนๆ แม่ทั้งนั้น ถ้าเคนไม่ไป...หนูลัลคงเหงา’

‘แล้วงานคนแก่แบบนั้น หนูลัลของแม่จะไปทำไมละครับ’

‘ก็หนูลัลเขารักแม่ของเขาไงละ หรือเคนไม่รักแม่’ เป็นการมัด
มือชกที่ทำเอาลูกชายคนเดียวอย่างเขาถึงกับพูดไม่ออกเลยทีเดียว

‘แล้วก็ไม่ต้องคิดจะหาทางหลบไปที่อื่นด้วยนะ คิดเสียว่าแม่
ขอ...เปิดใจลองไปไหนมาไหนกับหนูลัลสักหน่อย’

‘แต่ผมเคยบอกแม่แล้วนี่ครับว่าคนนี่ผมไม่...’

‘สองเดือน’ ดวงกมลพูดแข่งขึ้นราวกับรู้ดีว่าเขาจะปฏิเสธ
อย่างไร ‘สองเดือนถ้าเคนยังยืนยันว่าไม่ชอบหนูลัลจริงๆ โดยที่เคน
ไม่หนี ไม่พยายามหลบหลีกหนูลัลอีก แม่จะไม่บังคับเคน แล้วก็เลิกหา
ผู้หญิงคนใหม่มาจับคู่ให้เคนด้วย ตกลงไหมจ๊ะ’

นับเป็นข้อเสนอนที่น่าสนใจ แต่ก็ทำให้เขาต้องหนักใจเช่นกัน

สิ่งหนึ่งนุ่มนวลใจที่คิดว่าหากเขาได้รับข้อเสนอของแม่ สองเดือนต่อจากนี้ชีวิตเขาคงไม่ต่างอะไรจากคนที่ติดอยู่ในคุกมืด แต่เมื่อสังเกตเห็นว่าพระจันทร์เสี้ยวเล็กๆ ในคืนนี้กำลังหงายขึ้น โดยมีดาวประจำเมืองกับดาวขนาดเล็กอีกดวงหนึ่งส่องแสงเคียงกันอยู่ด้านบน มองเผินๆ คล้ายรูปหน้าคนกำลังยิ้ม มฤเคนทร์ก็อดยิ้มตามไม่ได้

จู่ๆ ก็หวนนึกถึงรอยยิ้มหวานใสของนิสิตหญิงที่เขาเจอหน้าตึกครวณเมื่อเช้า ตอนนั้นหล่อนจะกำลังยิ้มอยู่หรือเปล่านะ...

คิดวนๆ ขมวดมุ่นเข้าหากัน มฤเคนทร์เริ่มแปลกใจตัวเองว่าจู่ๆ เขาไปนึกถึงหล่อนอีกทำไม บางทีคงเพราะความรู้สึกที่ถูกชะตา ความเอ็นดูที่หล่อนเป็นเด็กดีมีน้ำใจ หรือไม่ก็ความสงสัยว่าหล่อนเป็นใครที่เขาเคยรู้จักมาก่อน

ให้ตายสิ! จนถึงตอนนี้เขายังนึกไม่ออกด้วยซ้ำ

รถประจำทางสีครีมแดงแล่นมาจอดส่งผู้โดยสารย่าน

เจริญกรุง ร่างบางในชุดกระโปรงสีชมพูพาสเทลก็ก้าวลงมายืนบนบาทวิถี รองเท้าส้นสูงสีขาวคือสิ่งที่น้ำทิพย์ไม่ค่อยชินเอาเสียเลย ไหนจะกระเป๋าทึบใบเล็กๆ ที่ใส่อะไรไม่ได้นอกจากโทรศัพท์กับธนบัตรอีก

หญิงสาวก้มลงมองสภาพตัวเอง ถ้าย้อนเวลากลับไปได้... หล่อนจะไม่บ้าจี้แต่งตัวตามคำแนะนำของเพลินตาเด็ดขาด

‘แหม... อุตส่าห์ได้ไปกินอาหารที่โรงแรมห้าดาวทั้งที ยิ้มจะใส่เสื้อยืดกางเกงยีนๆ ไปเนี่ยนะ ไม่เวิร์กอย่างแรง เดี่ยวเพลินให้ยิ้มชุดดีกว่า’

ความที่รูปร่างของน้ำทิพย์กับเพลินตาจัดได้ว่าใกล้เคียงกันมาก ทั้งเสื้อผ้าและรองเท้าจึงสามารถหยิบยิ้มมาสวมใส่ได้สบายๆ ตอนนี้น้ำทิพย์ก็เลยแข่งกับรองเท้านับสูง เนื่องจากปกติแล้วหล่อนชอบใส่

รองเท้าผ้าใบหรือไม้กอล์ฟคู่สั้นตัวยาวมากกว่า พอตั่งใส่ยีนไนทรอเมล์ นานๆ ก็เลยเมื่อย

เอานะ! อีกเดี๋ยวก็ได้นั่งตากแอร์เย็นฉ่ำ กินอาหารอร่อยๆ ใน ภัตตาคารแล้ว

ริมฝีปากอิมชยัปยิ้ม แต่ไม่ทันไรก็ต้องเบิกตาโตเพราะรู้สึกปวด ท้องขึ้นมาตึงตึง น้ำทิพย์ไม่รอช้าที่จะรีบเดินไปยังทางเข้าโรงแรมหรู ที่มีป้ายอักษรขนาดใหญ่กำกับด้านหน้าว่า ‘ภัทมนันท์’

พนักงานต้อนรับในชุดไทยบรมพิมานยกมือไหว้ หล่อนจึงถือ โอกาสสอบถาม

“ขอโทษนะคะ ห้องน้ำไปทางไหนหระคะ”

“อ้อ...ตรงไปซ้ายมือเลยคะ” สาวสวยผายมือไปตามทางแยก เล็กๆ ด้านซ้ายมือของฟรอนต์ น้ำทิพย์จึงกล่าวขอบคุณแล้วก้าวเร็วๆ ไปทันที

ไม่ไหวแล้ว! หล่อนเร่งฝีเท้าเมื่อใกล้ถึงที่หมาย สมองรวนไปหมด เมื่อเขื่อนเก็บกักน้ำในร่างกายกำลังจะแตก

ซ้ายมือ...ซ้ายมือ...ซ้ายมือ...ก้าวผ่านทางแยกเล็กๆ มาได้ สาว ร้างบางในชุดกระโปรงสีชมพูหวานจึงเดินพรวดเข้าประตูไป

“เฮ้ย!” เสียงอุทานของใครคนหนึ่งดังขึ้น ส่งผลให้หญิงสาว ที่กำลังจะเปิดประตูห้องน้ำแยกย่อยทางด้านในถึงกับชะงัก

เสียงเหมือนผู้ชาย น้ำทิพย์หันขวับไปมองต้นเสียง ก่อนจะ เบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าเป็นผู้ชายจริงๆ ทั้งยังเป็นผู้ชายคนเดียวกับที่ หล่อนเคยเจอตรงหน้าตึกคราวน์

“คุณ!” หญิงสาวไม่นึกว่าจะบังเอิญเจอเขาอีกที่นี่ แต่เห็นอ สิ่งอื่นใดคือเขากำลังยื่นทำธุระส่วนตัวอยู่หน้าโถระบายน้ำเสียของ บุรุษเพศ ดวงตาที่โตอยู่แล้วยิ่งโตเข้าไปอีก “กรี๊ด...!”

เสียงแปดหลอดนั้นทำให้มฤเคนทรตกใจ รีบรูดซิปเก็บทุกสิ่ง

ทุกอย่างให้เข้าที่

“ไอ้บ้า! ไอ้โรคจิต...!” ประโยคหลังหล่อนไม่ทันเอ่ยจบ ชายหนุ่มก็ก้าวมาปิดปากหล่อนไว้ “อ้อ...”

“ใจเย็นก่อนสิคุณ ผมไม่ได้...” มฤเคนทรไม่ทันอธิบาย ฟันคมๆ ของหญิงสาวก็จับเข้ากับสันมือเขา “ไอ้ย!”

จังหวะที่ชายหนุ่มกำลังสะดุ้ง น้ำทิพย์ก็สะบัดกายออกจากการเกาะกุม ความโมโหระคนตกใจที่เห็นสิ่งแปลกปลอมทำให้หล่อนไม่รั้งรอที่จะเอากระเป่าใบเล็กตามไปตีตีระชะ

“ไอ้บ้าลามก! ลวนลามฉันเหวอ”

“เฮ้ย!” มฤเคนทรพยายามยกมือขึ้นปกป้อง แต่เมื่อหล่อนยังพาดมาแบบไม่บันยะบันยัง เขาจึงหาโอกาสเหมาะๆ รวบมือทั้งสองข้างของหญิงสาวไว้ “เดี๋ยวก่อนสิคุณ”

“ปล่อยนะ” หญิงสาวดิ้นรน ตัดสินใจตะโกนขอความช่วยเหลือ “ช่วยด้วย ใครก็ได้...ว้าย!”

จู่ๆ มฤเคนทรก็ดันร่างหล่อนไปชิดผนังห้องน้ำ มือทั้งสองข้างยังคงถูกเขาจับตรึงเอาไว้ข้างๆ ตีระชะ ดวงตากลมโตเบิกกว้าง เตรียมจะอ้าปากร้องอีกครั้ง

“ถ้ายังไม่เสียบ เดี่ยวลวนลามจริงๆ” เป็นคำพูดที่ทำให้เธอเส้นเสีงของน้ำทิพย์ตีบตันกะทันหัน “ผมไม่ใช่โรคจิต ช่วยมีสติหน่อยได้ไหม”

หญิงสาวตะลึง ใจเต้นระทึก ใบหน้าของคนที่กำลังมาบอกในระยะประชิดทำให้หล่อนค่อยๆ เริ่มเอะใจว่าหากเขาจะลวนลามจริงๆ คงไม่มัวเสียเวลาอธิบายอะไรแบบนี้

“ก็...” น้ำทิพย์อึกอัก หน้าแดงเสียวๆ เมื่อยังจดจำได้ว่าเมื่อครู่นี้หล่อนเห็นอะไรที่ไม่ควรจะเห็น และมันยังชัดเจนติดตรึงในความทรงจำ “ผู้ชายที่ไม่ใช่โรคจิตคนไหนจะเข้ามาทำธุระในห้องน้ำหญิงล่ะคะ”

“ห้องน้ำหญิง?” เป็นการย้อนถามที่ทำให้เธอน้ำทิพย์เริ่มสับสน

ใจไม่ดีอย่างประหลาด

จะว่าไปหล่อนก็คลั่งคล้ายคลั่งคลาว่าเขายืนอยู่ตรงหน้าโถ
ปัสสาวะของผู้ชาย แต่ครั้งจะคิดว่าตัวเองเป็นฝ่ายเข้าห้องน้ำผิด
น้ำทิพย์ก็แน่ใจว่าเลี้ยงซ้ายตามที่พนักงานต้อนรับบอกแน่ๆ

“จึ้นนั้นอะไร” ชายหนุ่มพยักพเอ็ดไปทางนอกประตูห้องน้ำ

เมื่อน้ำทิพย์ค่อยๆ หันตามไปมอง หล่อนก็ต้องเบิกตากว้าง
เพราะประตูห้องน้ำฝั่งตรงข้ามมีป้ายอักษรภาษาอังกฤษกำกับอยู่
ริมผนังด้านข้างว่า ‘LADY’

คุณพระช่วย! คำว่าโรคจิตย้อนกลับมาทิ่มแทงหัวใจหล่อนทันที
น้ำทิพย์หลับตาปี๋ ไม่รู้จริงๆ ว่าทุกอย่างกลายเป็นแบบนี้ไปได้
อย่างไร กระทั่งฉุกคิดขึ้นได้ว่าพนักงานต้อนรับอาจหมายถึงซ้ายมือ
ของพรอนต์เฉยๆ ไม่ได้หมายถึงห้องน้ำหญิงที่อยู่ฝั่งซ้าย

หล่อนค่อยๆ หันกลับมาเผชิญหน้ากับเขา แก้มทั้งสองข้าง
ร้อนผ่าวเหมือนกำลังจะปริแตกเป็นเสี่ยงๆ

“ขอโทษด้วยค่ะ หนูรีบไปหน่อย” หล่อนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้
ไหนเลยจริงๆ ยิ่งเห็นชายหนุ่มยิ้มขำ หล่อนยิ่งรีบดึงมือลงจากการ
เกาะกุม คราวนี้เขาไม่ได้ออกแรงกดตึงไว้กับผนังห้องน้ำอีก

น้ำทิพย์รีบก้มหน้างุดๆ ก้าวออกไปทันที แต่ความรีบก็ทำให้
ปลายแหลมของสันสูงที่ไม่ค่อยคุ้นชินเกิดพลิก

“ว้าย!” คนตัวบางเกือบจะหัวทิ่ม แต่นับเป็นโชคดีที่มฤคเณทร์
คว้าเอาไว้ได้

“ไม่ต้องรีบขนาดนั้นก็ได้อ” เป็นคำเตือนกลัวหัวเราะที่ทำให้
น้ำทิพย์ยิ่งอยากหาถุงกล้วยแขกมากลุมหัว แต่เพราะในมือไม่มีถุง
กล้วยแขก หล่อนเลยได้แต่หันหน้าไปยิ้มให้เขาแบบเสื่อๆ ก่อนจะ
นิ่งงันไปอย่างเหนือความคาดหมาย

ใบหน้าของเขาอยู่ใกล้ใบหน้าหล่อนจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นๆ

ที่เปารดเห็นอริมฝีปาก แก้มสีแดงระเรื่อขึ้น วางตัวไม่ถูกกับการที่จู่ๆ ต้องมาติดอยู่ในอ้อมแขนชายหนุ่มแบบนี้

หอม...เป็นความรู้สึกแรกที่ปรากฏขึ้นในหัวใจหล่อน และไม่รู้ สักนิดว่าเขาใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไร แต่ที่รู้คือกลิ่นหอมนั้นชวนให้ป่วน รัญจวนใจอย่างบอกไม่ถูก

“เอ่อ...” น้ำทิพย์รีบขยับออกพร้อมความรู้สึกอายจนอยาก เอาหน้าแทรกแผ่นดินหนี “ขอบคุณมากค่ะ”

ร่างบางในชุดกระโปรงสีชมพูพาสเทลรีบเดินออกจากห้องน้ำ ชายไปยังห้องฝั่งตรงข้าม โดยไม่รู้เลยสักนิดว่าชายหนุ่มที่ก้าวตาม ออกมาติดๆ นั้นกำลังมองหล่อนด้วยแววตาเอ็นดู

แม่มदन้อย...มาทำอะไรที่นี้ละ

“คุณเคน” เสียงคนคุ้นเคยทำให้เจ้าของชื่อหันไปมอง ร่างสูง รวร้อยแปดสิบเซนติเมตรในชุดสูทสากลกำลังเดินลึ่วๆ มาหา

ภูวดล...คนสนิทของมารดาเขาเอง

หลายปีก่อนบิดาอีกฝ่ายเคยเป็นที่ปรึกษาทางด้านกฎหมาย ของบริษัท ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่สมัยก่อตั้งควรวอร์กรูปใหม่ๆ แต่ หลังจากเคราะห์ร้ายจนต้องจากโลกนี้ไปเพราะอุบัติเหตุ มารดาเขาก็ รับภูวดลมาอุปการะส่งเสียจนจบการศึกษา ทุกวันนี้อีกฝ่ายจึงรักและ นับถือมารดาเขามาก

“ให้ผมหาตั้งนาน อย่างบอกนะครับว่าจะหนีกลับก่อนอีกแล้ว” เป็นคำถามที่ราวกับมานั่งอยู่ในใจคนฟังไม่มีผิด ซึ่งการที่มฤเคนทร ยืนนิ่ง คำตอบจึงชัดเจนในสมองอีกฝ่าย “ไม่ได้นะครับ คุณเคนลืม ไปแล้วเหรอว่าถ้าคุณเคนไม่หลบ ไม่หนี สองเดือนก็ได้เป็นอิสระแล้ว”

เรื่องนั้นมฤเคนทรู้ แต่เขาแค่สองนาที่ที่ต้องทนอยู่ท่ามกลาง เสียงหัวเราะคิกคักพูดคุ้ยของบรรดาสาวๆ ในงานเมื่อพักก่อน เขาก็ รู้สึกเหมือนถูกขังอยู่ในคุกมีดไม่มีผิด หากต้องทนไปอีกสองเดือนจริงๆ

มีหวังคงได้ตกรอกทั้งที่ยังหายใจแน่นอน

“นี่ฉันไม่มีทางอื่นแล้วจริงๆ งั้นสิ” หนู่มลูกครึ่งระบายลมหายใจ
อย่างกุ่มๆ ผิดกับภูวดลที่อดยิ้มอย่างขบขันไม่ได้

“แต่งงานมีหลานน่ารักๆ ให้ป้ามลอุ้มใจครับ”
เพ็ลลีย! คำเดียวเท่านั้น